

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **M. K.**, bývajúcej v T., zastúpenej advokátskou kanceláriou B., s.r.o., so sídlom v B., proti odporkyňi **S., a.s.**, IČO: X., so sídlom v B., zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. R. K., advokát, s.r.o. so sídlom v P., IČO: X., **o zaplataenie 443,70 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 11 C 102/2010, o dovolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 6. decembra 2012 sp. zn. 3 Co 122/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľke do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 47,22 € na účet advokátskej kancelárie B., s.r.o., so sídlom v B..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 29. septembra 2011 č.k. 11 C 102/2010-99 v spojení s opravným uznesením z 21. novembra 2011 č.k. 11 C 102/2010-129 uložil odporkyňi povinnosť zaplatiť navrhovateľke do 3 dní sumu 443,70 € s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 16. apríla 2010 do zaplataenia a nahradiť jej trovy konania. Uviedol, že navrhovateľke prisúdená suma predstavuje plnenie, ktorého prijímateľkou mala byť základe „Zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu S., a.s. uzavretej 31. júla 1995 (ďalej len „zmluva o dôchodku“). Zmluva o dôchodku bola uzavretá na dobu určitú a nebolo ju preto možné vypovedať (§ 842 až 844 a § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ odporkyňa zmluvu o dôchodku napriek tomu 26. októbra 2009 vypovedala, je jej výpoveď neplatná a navrhovateľka sa opodstatnene domáha plnenia podľa zmluvy o dôchodku. Námietku odporkyne o neplatnosti zmluvy o dôchodku pre jej rozpor so zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 483/2001 Z.z.“) považoval súd prvého stupňa s poukazom na § 27 ods. 8 zákona

č. 483/2001 Z.z. za neopodstatnenú s odôvodnením, že v danom prípade nejde o právny vzťah relevantný podľa tohto ustanovenia (vzťah banky a klienta), ale o odlišný vzťah (banky a jej bývalej zamestnankyne). O príslušenstve pohľadávky rozhodol súd podľa § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie odporkyne Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 6. decembra 2012 sp. zn. 3 Co 122/2012 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.); rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O.s.p.), predovšetkým s právnymi závermi prvostupňového súdu zaujatými v otázke povahy zmluvy o dôchodku (§ 842 až 844 Občianskeho zákonníka) v otázke, či zmluva o dôchodku bola uzavretá na dobu určitú alebo neurčitú, ďalej v otázke možnosti jej jednostranného vypovedania odporkyňou (§ 582 Občianskeho zákonníka) a napokon v otázke právnych dôsledkov neplatnosti výpovede danej odporkyňou. Odvolací súd sa stotožnil aj s dôvodmi, so zreteľom na ktoré súd prvého stupňa považoval za neopodstatnenú námietku odporkyne, že zmluva o dôchodku je neplatná (§ 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z.z.). Odvolací súd nevyhovel návrhu odporkyne na pripustenie dovolania s odôvodnením, že v danom prípade nie sú pre to dané dôvody.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala odporkyňa dovolanie. Podľa jej názoru jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) v dôsledku toho, že odvolací súd sa „v celom rozsahu nevysporiadal s celou prednesenou právnou argumentáciou, ktorá mala pre posúdenie veci rozhodný význam“. Odvolaciemu súdu v súvislosti s tým konkrétne vytkla, že sa nevysporiadal s argumentáciou: „a/ odôvodňujúcou to, že posudzovaná zmluva o dôchodku je absolútne neplatná pre rozpor so zákonom (článok III. odvolania), b/ odôvodňujúcou to, že posudzovaná zmluva o dôchodku je absolútne neplatná pre neurčitosť vo vymedzení dĺžky trvania práva na dôchodok (článok IV. odvolania), c/ poukazujúcou na to, že zákon ani posudzovaná zmluva o dôchodku žiadnym spôsobom neupravili dobu trvania zmluvy o dôchodku, ale len dobu trvania práva na dôchodok (článok VII, odvolania) a d/ poukazujúcou na to, že rozhodnutím súdu prvého stupňa bola odporkyni odňatá možnosť pred súdom konať (článok IX. odvolania)“. V danom prípade nepostačovalo zo strany odvolacieho súdu len poukázať na správnosť dôvodov prvostupňového rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.). V tejto súvislosti odporkyňa poukázala

aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 170/2005, rovnako na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 236/06 a niektoré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad vo veci Ruiz Torija proti Španielsku). Z týchto dôvodov žiadala rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Navrhovateľka vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na úplných skutkových zisteniach a ich správnom právnom posúdení. Žiadala, aby dovolanie odporkyne bolo odmietnuté ako procesne neprípustné; požiadala tiež o náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa

§ 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodit' z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie odporkyne nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie odporkyne by mohlo byť procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom. Z obsahu dovolania možno vyvodit', že k odňatiu možnosti konať pred súdom malo podľa jej názoru dôjsť tým, že odvolací súd v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, nakoľko sa v odôvodnení nevyporiadal so všetkými námietkami, ktoré uviedla v odvolaní, preto je nepreskúmateľné.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka

konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Podľa názoru dovolateľky malo k odňatiu jej možnosti konať pred súdom viesť predovšetkým nedodržanie postupu podľa § 157 O.s.p., keď odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, z ktorého dôvodu je rozhodnutie formalistické, reštriktívne, resp. arbitrárne. Judikatúra najvyššieho súdu považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu nižšieho stupňa (len) za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (porovnaj R 111/1998). Aj ústavný súd vo svojom náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. Sama skutočnosť, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemôže založiť prípustnosť dovolania, lebo nejde o vadu v zmysle § 237 O.s.p.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v konaní na súdoch nižšieho stupňa nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom a že prípustnosť jej dovolania nemožno vyvodiť ani z § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ odporkyňa v dovolaní naznačuje, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd k tejto námietke uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Keďže prípustnosť dovolania odporkyne nemožno vyvodiť z § 238 O.s.p., ani z § 237 O.s.p., dospel dovolací súd k záveru, že ide o procesne neprípustné dovolanie. Vzhľadom na to dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní procesne úspešnej navrhovateľke vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporkyňi, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľka podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a trovy tohto konania vyčísľila. Dovolací súd jej priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokátskej kancelárii (ktorá ju zastupovala aj v konaní pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia z 13. februára 2013 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)]. Pri určení odmeny za tento úkon právnej služby vychádzal z tarifnej odmeny vyplývajúcej z § 10 ods. 1 vyhlášky a jej výšku za 1 úkon právnej služby určil sumou 31,54 €. Odmena spolu s režijným paušálom 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a 20% DPH vo výške 7,87 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 47,22 €.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. júna 2014

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková